

Parlament de l'estudiant Paula Fernández (Grau en Relacions Laborals)

Autoritats, companyes i companys, professores, professors i familiars, bon dia,

Primer de tot, vull donar l'enhorabona a tots els estudiants que avui estem aquí presents celebrant la nostra graduació; però, en especial, a les meves companyes i companys de Relacions Laborals. Avui és el nostre dia: oficialment, ja som graduades i graduats universitaris! Felicitats!

A continuació, us explicaré breument la meva història. Quan vam iniciar l'etapa universitària, em vaig trobar de cara amb un món completament desconegut. La UPF se'm va presentar imponent, majestuosa, honorable, amb grans reptes i la possibilitat d'esdevenir una gran professional. Però, de sobte, alguna cosa dins meu va canviar, i va ser aleshores quan em vaig plantejar quins eren realment els meus somnis, els meus desitjos. Els dubtes varen començar a créixer, i no és que fins aleshores no hagués tingut les coses clares, sinó que encara no havia trobat el meu camí. Necessitava l'empenta que la Pompeu em va donar.

Quan més perduda estava, una de les nostres professores em va recomanar continuar endavant i no rendir-me, lluitar, mantenir-me forta en aquest camí ple de dubtes i dificultats, afirmant que la constància seria la que em permetria arribar molt més lluny i assolir els meus objectius. I és gràcies a ella que avui estic aquí, i gràcies a ella aquest és el mateix missatge que us vull transmetre a totes i a tots.

Hem lluitat molt en aquesta carrera, hem passat moltes hores a les Aigües i la peixera, hem superat dies a la uni de més de sis hores de classe, i hem aprovat exàmens impossibles de Seguretat Social. Tot això ha estat gràcies al vostre esforç i us mereixeu la més gran de les felicitacions.

Durant quatre anys, la Pompeu ha estat la nostra cuidadora, la nostra professora, i la nostra mentora. M'ha ensenyat que, totes i tots, úniques i únics com som, ens hem de centrar en les nostres capacitats i mai parar de lluitar, mai parar de créixer. M'ha demostrat que la vida està plena de reptes, però que som capaços d'aconseguir tot allò que ens proposem, d'enfrontar-nos a totes les adversitats, i que hem de cridar al món qui som i d'on venim.

Per acabar, vull donar les gràcies a tota la comunitat universitària, a les mares i als pares, la confiança i l'estima que heu dipositat en tots nosaltres, així com la perseverança i la paciència que ens heu transmès quan més cansats estàvem.

I, per últim, però no menys important, vull agrair-vos, companyes, companys, amigues i amics, haver-me trobat amb tots vosaltres; hem rigut junts, hem debatut i, fins i tot, hem discutit; però sense la vostra presència aquest grup no hauria estat el mateix, i sense vosaltres no m'hauria convertit en la persona que sóc ara. Gràcies!

Ha arribat el moment d'emprendre el nostre propi camí, de continuar creixent i de batre les ales; però amb el nostre propi vent. Us desitjo el millor, i moltíssima sort. Gràcies!